

KEDVES BARÁTAIM!

Hálás szívvel köszönöm, hogy elfogadták a Roma Polgári Tömörülés meghívását. Hálás szívvel, mert a mai napon fontos bejelentést szeretnék megosztani Önökkel.

Egy olyan bejelentést, amely az első lépést jelenti a közös jövő útján, és amely után hitem szerint más lesz Magyarországon romának és nem romának lenni.

Barátaim!

Az elmúlt években számtalan feszültség halmozódott fel a magyar társadalom tagjaiban.

Ezt mindannyian a bőrünkön éreztük, és bizony érezzük ma is.

Sokáig úgy tűnt, hogy a megértés helyett a meg nem értés, az együttműködés helyett a széthúzás, a kölcsönös megbecsülés helyett a gyűlölködés árnyékolja be napjainkat.

De szerencsére idén tavasszal egy új világ, egy új kezdet fényei is megjelentek. Egy új korszaké, amelyben végre magunk mögött hagyhatjuk az elmúlt 20 év minden hibáját és tévedését, bűnét és reménytelenségét.

Igen, egy új korszak határához érkeztünk.

A régítől gyökeresen különböző új korszak küszöbén állunk, és én azt mondom, ebből az új korszakból nekünk is ki kell vennünk a részünk.

Sőt, többet mondok, ezért nekünk is meg kell tennünk a magunkét.

Tisztában vagyunk azzal, hogy mi is követtünk el hibákat. Tudunk és akarunk is változni és változtatni.

Igen, meg kell tennünk, mert a közös jövő nem valami elérhetetlen álom, hanem olyan valami, ami itt lakik bennünk.

Ami belőlünk születik meg, ha elég bátrak vagyunk ahhoz, hogy akarjuk, és elég elszántak ahhoz, hogy kimondjuk: mi mindannyian, akik itt élünk ebben az országban közös jövőre vágyunk.

És ez a közös jövő itt csillog az Önök szemében.

Kedves barátaim!

Ez a közös jövő nemcsak reményből és bizalomból, hanem bizony közös tudásból, közös tapasztalatokból, közös múltból és jelenből épül.

Abból a reményből, hogy az összefogás a boldogulás útjait nyitja meg előttünk.

Abból a bizalomból, hogy van mit mondanunk egymásnak, és vannak értékeink, amelyekkel gazdagabbá tehetjük egymást.

És abból a közös felismerésből, hogy múltunk közös lesz a jövőben is.

Igen, kedves barátaim, ilyen egyszerű ez.

Ilyen egyszerű, de eddig valami mégis utunkat állta.

Mi volt az, ami képes volt elfordítani egymástól minket?

A tehetetlenség? A változástól való elzárkózás? Vagy a meg nem értés?

Akármilyen névvel is illessük, mindig ugyanoda lyukadunk ki.

Ezt a láthatatlan erőt, amely mindig közénk állt: reménytelenségnek hívják.

Ezért az első dolog, amin úrrá kell lennünk, az a reménytelenség.

Ez az, amivel elsőként kell szembeszállnunk. Ez az, amivel le kell számolnunk most és mindörökre.

Ez az, amit neked, neked, és neked is meg kell tenned. Ez az, amit mindannyiunknak meg kell tennünk.

Nekem az az álmom, hogy ez lehetséges.

Hogy tudunk békében, egymás javára élni.

Lehet egymást gazdagítanunk, és az hogy közösen induljunk el a felemelkedés, a boldogulás útján.

Erősen hiszem, hogy ez az út hazánk 21. századi polgárosodásának útja.

Mint ahogy erősen hiszek abban is, hogy a magyarországi cigányok polgárosodása az egész magyar társadalom érdeke.

Ez a romák és nem romák közötti integráció egyetlen lehetséges útja.

Sőt, ez az egyetlen út, amely kivezetheti hazánkat a zsákutcából.

Joggal kérdezhetik sokan, hogy mit jelent ez a gyakorlatban?

És azt is, hogy mit értünk a romák polgárosodása alatt?

A Roma Polgári Tömörülés nem a segélyezésben látja a megoldást, hanem abban, hogy minél több munkahely jöjjön létre.

Abban, hogy gyermekeink részesüljenek minőségi oktatásban, mert közös felemelkedésünket ez az út szolgálja.

Több bizalmat és nagyobb lehetőséget kérünk.

Nem több segélyt kérünk, hanem több esélyt kérünk.

Több megértést, és több bizalmat, mert hitünk szerint ez a közös jövő útja.

És mi az, amit cserébe mi ajánlunk?

Több felelősséget.

Igenis képesek leszünk bebizonyítani, hogy tévednek, azok akik, előítéleteikből örökös kizártságra kárhozzatnak minket.

Tévednek, akik úgy gondolják, nincs mit tenni, hogy aki alulra került, az jobb ha beletörődik sorsába.

Én úgy gondolom, hogy a szebb és jobb jövő azzal kezdődik el, ha mindannyian kihúzzuk magukat.

Ha felemeljük fejünket, és egyenjogú polgárként tekintünk egymásra.

Ha nem törődünk bele a társadalmi konvenciókba és előítéletekbe.

Ehhez persze mindannyiunknak meg kell változni.

Nekünk romáknak is változnunk kell.

Én azokban hiszek, akik készen állnak a változásra.

Azokban a romákban és nem romákban, azokban a magyar állampolgároknak, akik bárhol is helyezkedjenek el a társadalomban, de a remény oldalán állnak.

Mert a remény és a boldogság iránti vágy minden ember sajátja.

Ez az, ami minden embert összeköt.

Kedves Barátaim!

Bejelentem, hogy Budapest és Magyarország történetében elsőként, mint roma származású magyar ember főpolgármester jelöltként részt veszek a választásokon.

A Roma Polgári Tömörülés színeiben főpolgármester jelöltként is abban a szellemben kívánok dolgozni, hogy múltunk közös lesz a jövőben is. A közös múlt és a jövő szétválaszthatatlanul egybeköti sorsunkat. Hiszek abban, hogy a cigányság ügye nem csupán szociális, kulturális és szegénységi kérdés, hanem nemzetgazdasági és stratégiai kérdés.

Hiszek abban, hogy a cigány ügy nem problémák halmaza csupán, hanem egy olyan ügy, amelyre közösen kell megfelelő megoldásokat találnunk. Sőt, egy olyan kiaknázatlan lehetőség, amelyre - mondjuk ki! – igenis nagy szüksége van a magyar gazdaságnak!

Hiszünk abban, hogy a romák és nem romák összefogásával és akaratával túl tudunk lendülni a nehézségeken és képesek vagyunk a megoldások felé haladni. A közös jövő napja szimbolizálja mindazt a hitet, amely egy szűkebb és tágabb közösség közös együttműködését jelképezi.

Ezért minden olyan embert képviselek, akik a remény és a változás oldalán állnak. Továbbá örömmel jelentem be, hogy a Roma Polgári Tömörülés megméreteti magát képviselőjelöltjein keresztül a fővárosi önkormányzati választásokon is.

Kedves barátaim!

Beszédem végéhez közeledve fontos elmondanom nektek, elmondanom önöknek, hogy nem kergetek délibábokat.

Amikor a Fővárosi Cigány Önkormányzat és a Roma Polgári Tömörülés elnökeként erre a feladatra vállalkozom, tudom, sokan lesznek, akik kétkedően vagy ellenségesen fogadják majd ezt a bejelentést.

Nekik azt üzenem, ne alázzák meg gyűlöletükkel önmagukat, és mielőbb lépjenek ki a reménytelenség börtönéből, amelybe lelküket zárták.

És azt is biztosan tudom, hogy sokan lesznek, akik bízni fognak bennem, mint ahogy eddig is sokan biztosítottak támogatásukról.

Nekik azt üzenem, köszönöm, szívből köszönöm, és minden cselekedetemmel és gondolatommal igyekszem majd megszolgálni bizalmukat.

Arra kérek mindenkit, hogy ne csak bennem bízson, hanem mindenekelőtt önmagában.

Ha mindannyian bizalommal és reménnyel fordulunk önmagunk és egymás felé, akkor kétség sem férhet hozzá, hogy Magyarország és benne Budapest valamennyi polgárának sorsa jobbra fordul.

Széchenyi István azt írta egyszer, hogy azokból a kövekből, amelyek az utunkba gördülnek, kis ügyességgel akár lépcsőt is építhetünk.

Ezek a kövek ma akadályokként gördülnek elibénk.

De eljött az idő, hogy ezekből a kövekből végre egy felfelé vezető lépcsőt építsünk, közös jövőnk, közös felemelkedésünk lépcsőjét.

Sőt így kell lennie, mert múltunk közös lesz a jövőben is.

Köszönöm, hogy meghallgattak, figyelmük megtisztelő volt számomra.